

изъ Алказаръ излѣзе единъ човѣкъ, облѣченъ въ прости дрехи. Той премина градината, обиколи тъмницата, отвори тежката главна врата и се изгуби подъ тъмнитѣ сводове на подземието. И следъ малко двама души излѣзоха навънъ: мавърътъ и рицаря-християнинъ.

— Иди въ оная тамъ кжщурка, — рече първиятъ — тамъ ще намѣришъ наше облѣкло... облѣчи се и презъ нощта напусни града. Върни се въ своето отечество. Нека твоя богъ те пази изъ пжтя! А менъ да ми прости Аллахъ и Мохамедъ страшния грѣхъ предъ заповѣдитѣ на Корана.*)

— Благодаря ти, добри човѣче! — извика Кастилския рицаръ. Но, ако научатъ това добро твое дѣло, ти ще загинешъ. Халифътъ нѣма да ти прости.

— Не, халифътъ сега самъ се наказва. Онова, което сега става въ душата му, е по-лошо отъ смъртъ... Знай... съ тебе говори самиятъ Абень-Серахъ.

Въ родна земя

Въ столицата на Кастилия е много шумно. Утре е св. Духъ, та се готвятъ голѣми тържества следъ които ще има рицарски турниръ. Любимиятъ братанецъ на царя, рицаръ Алонзо, който безследно бѣше изчезналъ, се върна здравъ и невредимъ отъ мавританския пленъ. Неговитѣ близки и роднини отдавна го оплакватъ и се молятъ за душата му. Но най-много го оплакваше неговата годеница — прекрасната Изабела.

Като пристигна въ отечеството си, рицаръ Алонзо никому дума не каза за своето избавление отъ мавританския пленъ. Само на царя, на чичо си Гонзало, той разказа всичко, що го бѣ постигнало, какъ

*) Свещена книга на мохамеданитѣ.